

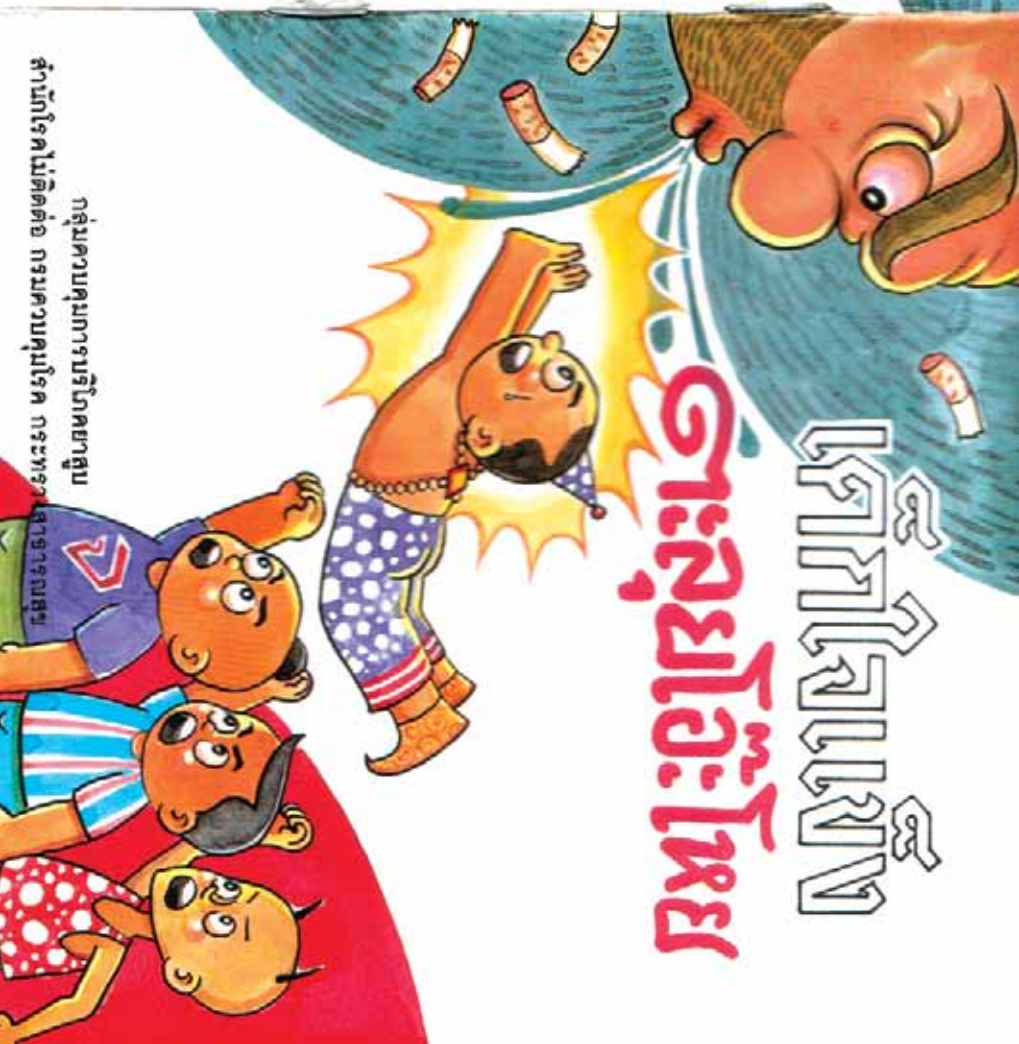
สำนักงานสถิติแห่งชาติ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข

กลุ่มควบคุมการบริโภคยาสูบ

สำนักงานสถิติแห่งชาติ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข

กลุ่มควบคุมการบริโภคยาสูบ

สูบบุหรี่เสี่ยง
จะสูญเสียหัวใจ

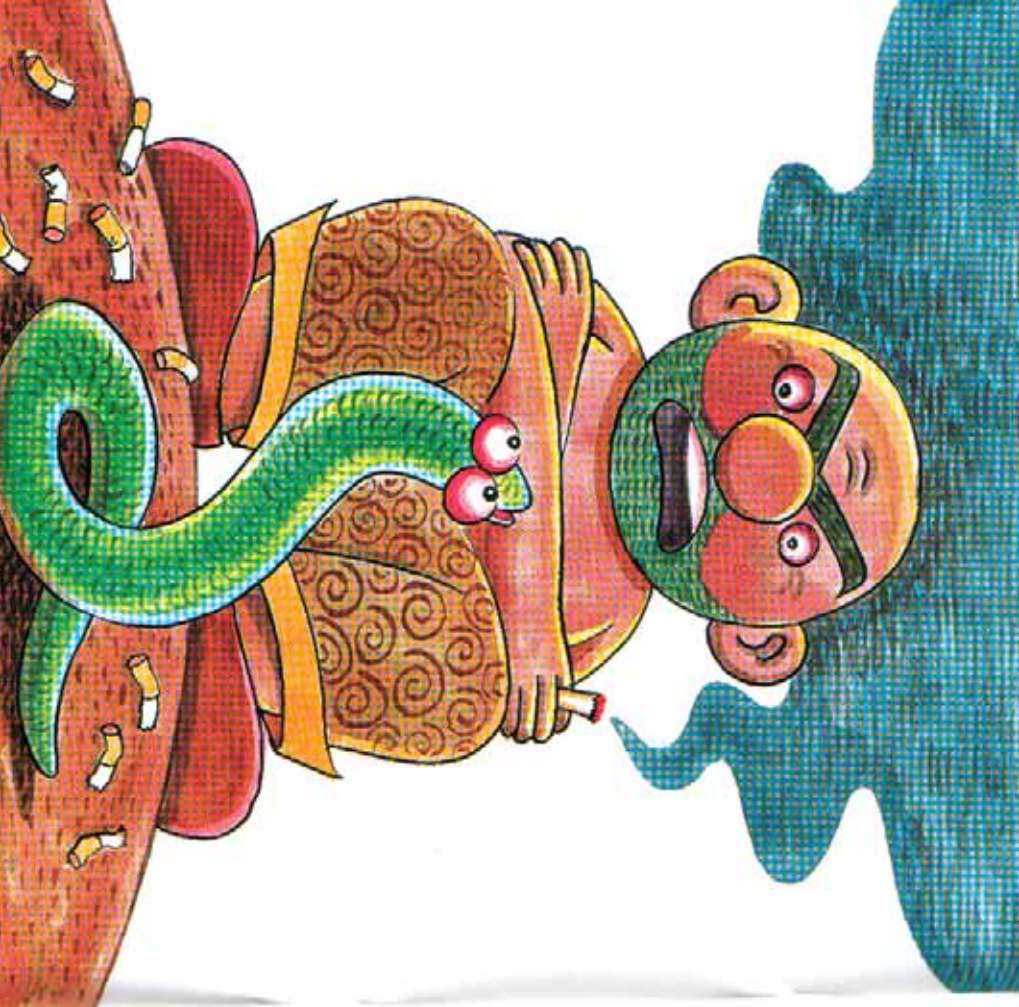

อย่าสูบบุหรี่ เพื่อลูกและแม่

๓ เด็กชายและเด็กหญิงกำลังชวนกันสูบบุหรี่

เรื่อง : กลุ่มสาระวิชาการ ป.๑ ภาพ : ประจักษ์ศิลปาคม สนิทไปด้วย

กาลครั้งหนึ่ง ณ เมืองผลอไผล ที่อาศัยของบรรดายักษ์ที่ชอบสูบไอ้ะโหยะเป็นชีวิตจิตใจ ไม่มีใครเตือนใครให้ดูแลสุขภาพ เมืองนี้จึงมีแต่ยักษ์ผอมแห้ง หน้าตาหมองคล้ำ หัวทึบเมืองมีแต่เสียงไอ้ะโหยะ ทักทายกันอย่างอ่อนแรง

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงหลดห่วยอย่างนี้” ยักษ์ผลอไผลบ่นพร้อมกับไอ้ะโหยะ
“โธ่! ท่าน ใครๆ ก็รู้ว่าเพราะไอ้ะโหยะที่ยกยักยกตบสูบเข้าไปทุกวันนั่นไง” กุหลอมตัวกลมรีบรับบอก ยักษ์ผลอไผลตกใจกับคำตอบ แต่แต่ตั้งทำเฉย แล้วยกไอ้ะโหยะในมือขึ้นสูบ

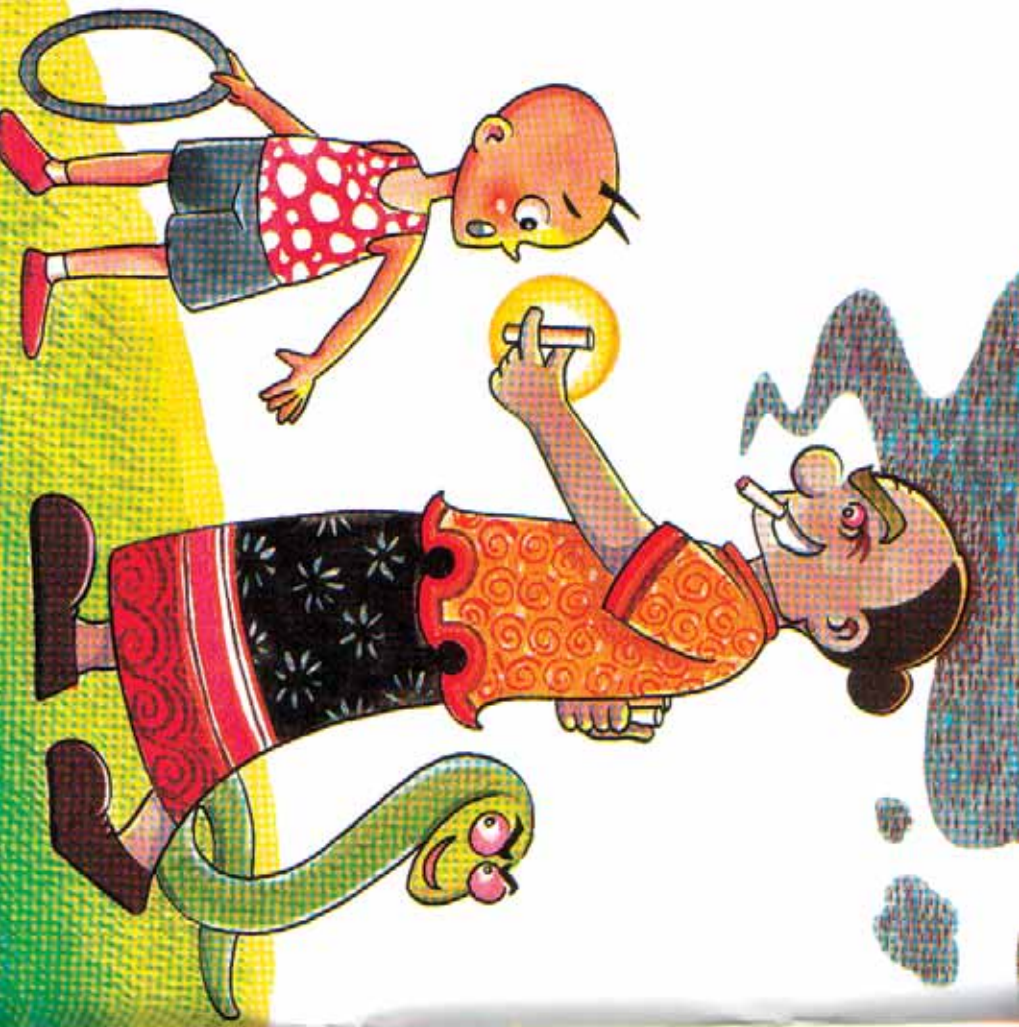
“แล้วไง ใครๆ ที่สูบไอ้ะโหยะก็มีความสุขทั้งนั้นไม่เห็นมีใครบ่นสักคน”

“ไม่จริงครับท่าน” กุหลอมตัวกลมพูด “ยังมีเมืองใจแข็งอีกเมืองหนึ่ง ที่ไม่เคยสูบไอ้ะโหยะ ชาวเมืองที่นั่นหน้าตาสดใส ไม่มีใครผอมแห้ง และไอ้ะโหยะนี้เด็ก ๆ ก็มีสุขภาพแข็งแรงและมีความสุขกันทุกคน”

ยักษ์ผลอไผลได้ฟังแล้วเกิดความอิจฉา

“อะไรนะ พวกนั่นมีความสุข โดยที่ไม่สูบไอ้ะโหยะ”

“ก็พวกเขาฉลาดใจที่เข้มแข็ง ไม่คิดอะไรสั้นๆ แก้ปัญหาด้วยไอ้ะโหยะของท่าน”
“เจ้ารู้ได้อย่างไร เอะ! ข้าไม่เคยผอมหรอก ชาวเมืองของข้าเป็นอย่างไร

ชาวเมืองใจแข็งก็ต้องเป็นด้วย เจ้าจางพาข้าไปที่นั่น แล้วเอาไอ้ะโหย้ะไปแจกพวกเด็ก ๆ ด้วย อะ ฮ่า ฮ่า...

ณ เมืองใจแข็ง บรรดาชาวเมืองอยู่กับอย่างมีความสุข ทุกคนมีสุขภาพแข็งแรง หน้าตาสดใส เพราะไม่มีใครเคยจะต้องสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย โดยเฉพาะเด็ก ๆ อย่างคุณ แกลละ และจ้อย

วันนี้คุณ แกลละ และจ้อย ออกมาวิ่งเล่นเหมือนเคย ทันใดนั้นมีหญิงชราคนหนึ่งเดินเข้ามาหาแกลละแล้วชวนคุย

"แกลละเอ๊ย คุณยายสี ทั้งโตนซ้อม โตนตีมีแต่รอยช้ำเต็มไปหมด กลุ่มจริงๆ"

หญิงชราพูดพลัดพลิบไอ้ะโหย้ะขึ้นมาดู

"คุณยายดูบออะไรครับ เหมือนจัง" แกลละสงสัย

"อ้อ ยายดูบอไอ้ะโหย้ะ นี่แหละที่ทำให้ยายล้มความทุกข์ หลูแกลละก็มี ความทุกข์ไม่ใช่หรือ"

"เอ๊ะ! คุณยายรู้ได้อย่างไรครับว่า เมื่อคืนนี้พ่อแม่ของแกลละทะเลาะกันเรื่องอยากให้แกลละเรียนไหม เรียนนี้ คุยไปคุยมา เคยเถียงกันใหญ่ แกลละไม่ชอบเลย เวลาพ่อแม่ทะเลาะกัน"

"ลองนี่สิแกลละ ไอ้ะโหย้ะทำให้ล้มทุกสิ่งที่เราไม่ชอบ"

“จริงหรือครับ ผมจะลองดู”

แกละสูบไอ้ะโหยเข้าไป ทันใดนั้นหญิงชรา ก็กลายร่างเป็นยักษ์ผลอไผล
“ฮ่า ฮ่า ในที่สุดเราก็หลอกเด็กให้สูบบุหรี่ไอ้ะโหยได้ เจ้าหญิงสวมตัวจับไปซังไว้
ข้าจะไปหลอกเด็กอีก พวกเด็กๆ หลอกง่ายจริงๆ”

ส่วนจุกกับจ้อยหลังจากหาแกละไม่พบ ก็พากันมานั่งพัก

“เล่นกันอยู่ดีๆ แกละหายไปในขณะ จ้อยว่าวันนี้เราเล่นกับแกละ”

“ตายจริง เล่นงมลิ้ม ยังไม่ได้ทำการบ้านตั้งหลายวิชา ไปกอนมะจ้อย”

จุกวิ่งกลับบ้านแล้วรีบนำการบ้านมาทำ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเด็กคนหนึ่ง

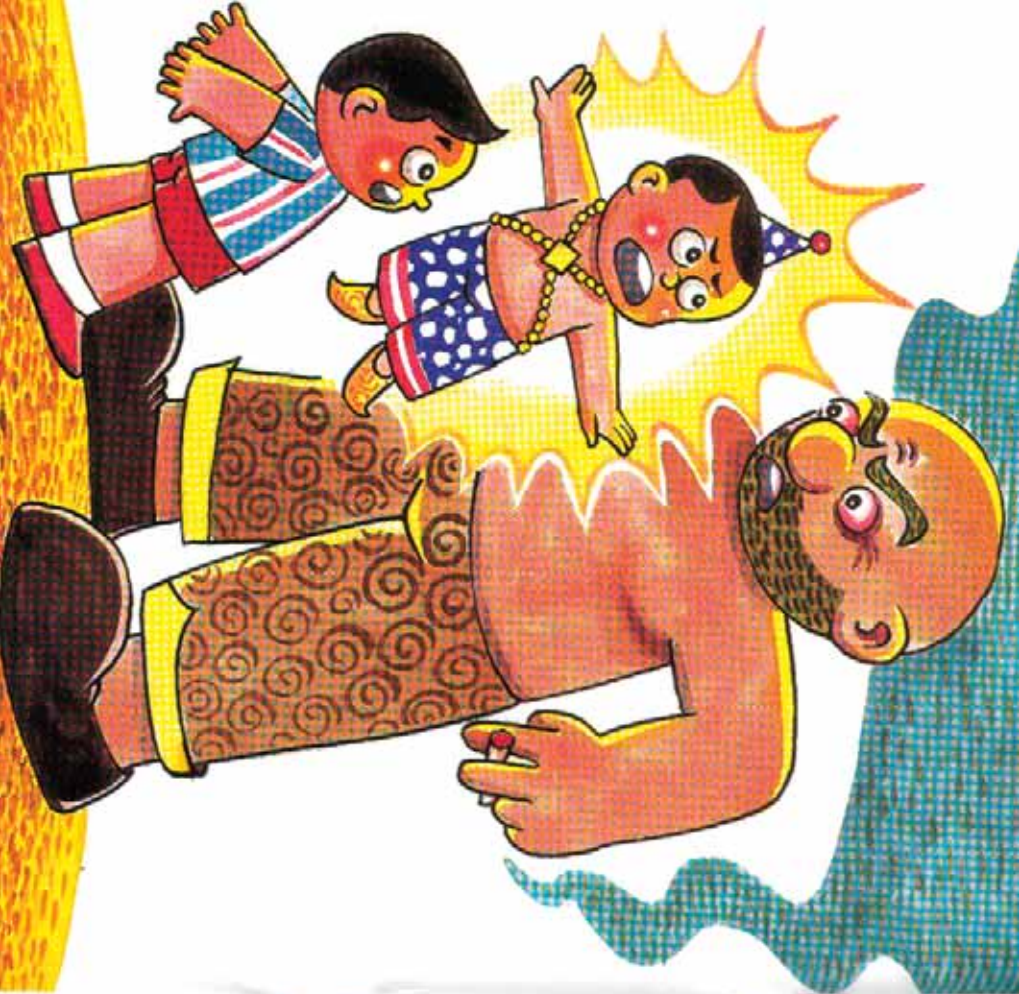
“อี อี เรามีการบ้าน แต่ไม่เห็นต้องทำหน้าเครียดอย่างนั้นเลย เพราะเรา
มีเครื่องช่วยลดความเครียด”

“นายเป็นใครนะ และมีเครื่องช่วยลดความเครียดจริงหรือ” จุกถาม

“จริงสิ นู๋ง ไอ้ะโหย สูบแล้วสบายใจ เข้า เราให้นายลองดู”

จุกหยิบไอ้ะโหยมาอย่างไม่แน่ใจ แล้วลองสูบเข้าไป เด็กคนนั้นก็กลายร่าง
เป็นยักษ์ผลอไผลทันที แล้วเรียกหญิงชราตัวน่าจุกไปกักขังไว้

“ฮะ ฮะ ฮ่า คราวนี้เราก็ได้เด็กๆ มาเป็นพวกอีกแล้ว อีกหน่อยพอเด็ก
พวกนี้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่ติดไอ้ะโหย เป็นตัวอย่างให้เด็กๆ

ทำตาม อีกไม่นานเมืองที่หัวใจแข็ง ก็จะถูกสายป่านเมืองผลอไผล ใจอ่อน เขื้อคนงาย ติลโธ๊ะโหยอย่างเมืองของเขา ฮะ ฮ่า ฮ่า"

จ้อยเมื่อกลับถึงบ้าน ทำการบ้านแล้วจึงมานั่งดูรายการโทรทัศน์ วันนั้นมคอนเสิร์ตของพี่ตะกั่ว นักร้องขวัญใจเด็ก ๆ

"พี่ตะกั่วเก่งเลย...เฮ้! มันพี่ตะกั่วสูอะไร ชู๊! ทุกคนในโทรทัศน์ด้วยอะนะคะกัวคั้งไปหมด"

"เขาเรียกว่า โธ๊ะโหย" จ้อยหันไปถามเสียงเขาพี่ตะกั่วตัวจริงออกมาจากโทรทัศน์นั้นสูบโธ๊ะโหยอยู่ จ้อยดีใจมากที่ได้เจอพี่ตะกั่วตัวจริง

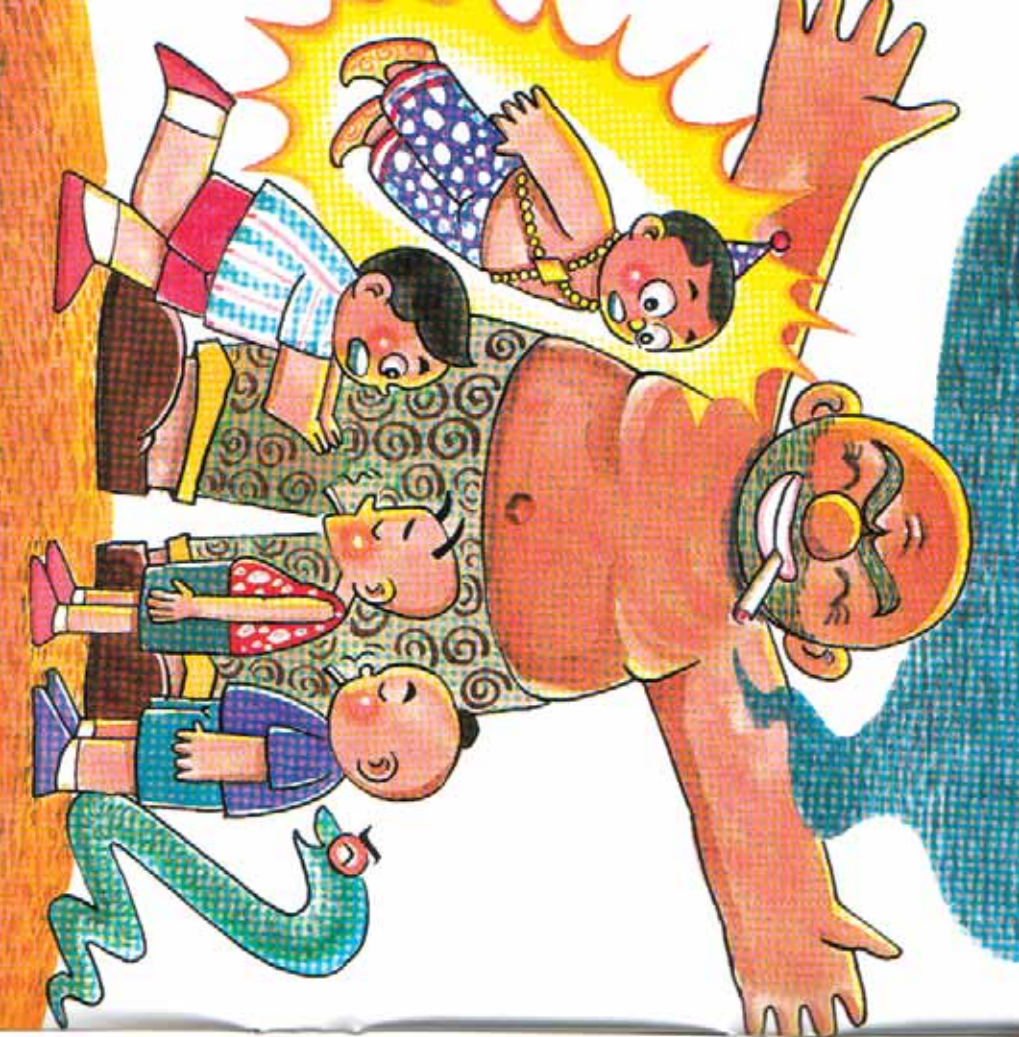
"พี่อยากชวนน้องจ้อย ไปดูคอนเสิร์ตรอบหน้า แต่พี่รู้ว่าน้องจ้อยยังไม่เคยสูบโธ๊ะโหย พี่เป็นห่วง กตั้งน้องจ้อยจะถูกเพื่อน ๆ เหย พี่เลยเอาโธ๊ะโหยมากฝาก" จ้อยแทบไม่ยกปากเชื่อว่าคนตั้งอย่างพี่ตะกั่วจะมาให้ใจจ้อยขนาดนี้

"ผมดีใจจังเลย ขอขอบคุณมากครับพี่ตะกั่ว"

ขณะนั้นเองเสียงฟ้าร้องดังขึ้น พร้อมกับเกิดแสงวาบรอบๆ บ้านของจ้อย เพื่อดาใจแข็งปรากฏร่างขึ้น

"อย่าหลงเชื่อเด็ดขาด นั่นคือเจ้ายักษ์ผลอไผล"

ทันใดนั้น ร่างของพี่ตะกั่วก็กลายเป็นยักษ์ผลอไผลทันที

“บังอาจมาก เจ้าเทวดาใจแข็ง จ้อยกำลังจะเชื่อข่าวอยู่เสีย!”

จ้อยตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อเทวดาใจแข็งเล่าเรื่องราวให้ฟังว่า เจ้ายักษ์
เผลงไผ่ลอบยกให้ทุกคนมีสุขภาพอ่อนแอ เพี้ยวหลอกเด็กๆ ให้สูบไอ้โงะโงะ
หัวเหมียง รวมทั้งจุกกับแกละด้วย

“สายไปเสียแล้วท่านเทวดาใจแข็ง เด็กๆ กลายเป็นพวกข้าหมดแล้ว อี๊ก
หน้อยก็จะกลายเป็นเด็กที่ติดไอ้โงะโงะ แล้วก็โหดตลอดเวลา หน้าตาหมองคล้ำ
ปากก็ดำปีเหมือนขี้ฯ ขี้ฯ ขี้ฯ ฝ้างูลวมตัวไปพาเด็กฯ มาได้แล้ว”

เด็กฯ เห็นออกจกที่ซ่อนมารวมกัน ทุกคนไม่สนใจอะไรนอกจากสูบ
ไอ้โงะโงะ

“จุก แกละ” จ้อยตะโกนเรียกเพื่อน แต่ไม่มีใครสนใจ เทวดาใจแข็งบอก
จ้อยว่า ถ้าทุกคนอ่อนแอหลงอยู่กับไอ้โงะโงะอย่างนี้ ก็ไม่มีใครช่วยได้ นอกจาก
ทำให้เขากลับมาเข้มแข็งด้วยตัวเอง จ้อยตะโกนบอกเพื่อนๆ อี๊กครั่ง

“ทุกคนล้มไปแล้วหรือว่าเขาเป็นขามือของใจแข็ง ทองสิ เขาเป็นขามือของ
ใจแข็ง”

แต่ทุกคนมั่ง สูบไอ้โงะโงะ ไม่มีใครสนใจจ้อย

“ฮะ ขี้ฯ ขี้ฯ ไม่สำเร็จหรือก เพราะขี้ฯ ใช้วทมนตร์สะกดไว้ ที่นี้ถึงคราว

เจ้าแล้ว ท่านทวดตาใจแข็ง และเจ้าซ้อยน้อย”

เขวดาใจแข็งใช้ฝ่ามือตักควันไอ้ะโหยะยักษ์โยนใส่ผลอโผล่พ่นออกมา

ฟู...ฟู...แค่กับแค่กับ...ฟู...แค่กับ...ฟู...

“หยุดก่อนเจ้ายักษ์ผลอโผล่ นี่เจ้าไม่รู้ตัวเลยหรือว่า เจ้ากำลังจะตาย

เพราะไอ้ะโหยะนี่”

“อย่ามายุ่งกับเจ้าเลย เขวดาใจแข็งก็ ยักษ์ผลอโผล่หัวเราะ

“ข้าพูดจริงๆ พวกเจ้าสูบไอ้ะโหยะมือเรื้อรัง หน้าตาของคล้า ปากดำนี้

แล้วเจ้าไม่คิดหรือว่าปอด หัวใจ ตับ ไต ไข้ฟงของเจ้าจะยังใช้การได้ที่อยู่”

งูหลวมตัวทำท่าลุกูลึกลับ

“มีน้ำละ ข้าสงสัยมานานแล้วว่าต้องเกิดสิ่งผิดปกติกับพวกเรา บางครั้ง

ข้าหายใจไม่ละดวง”

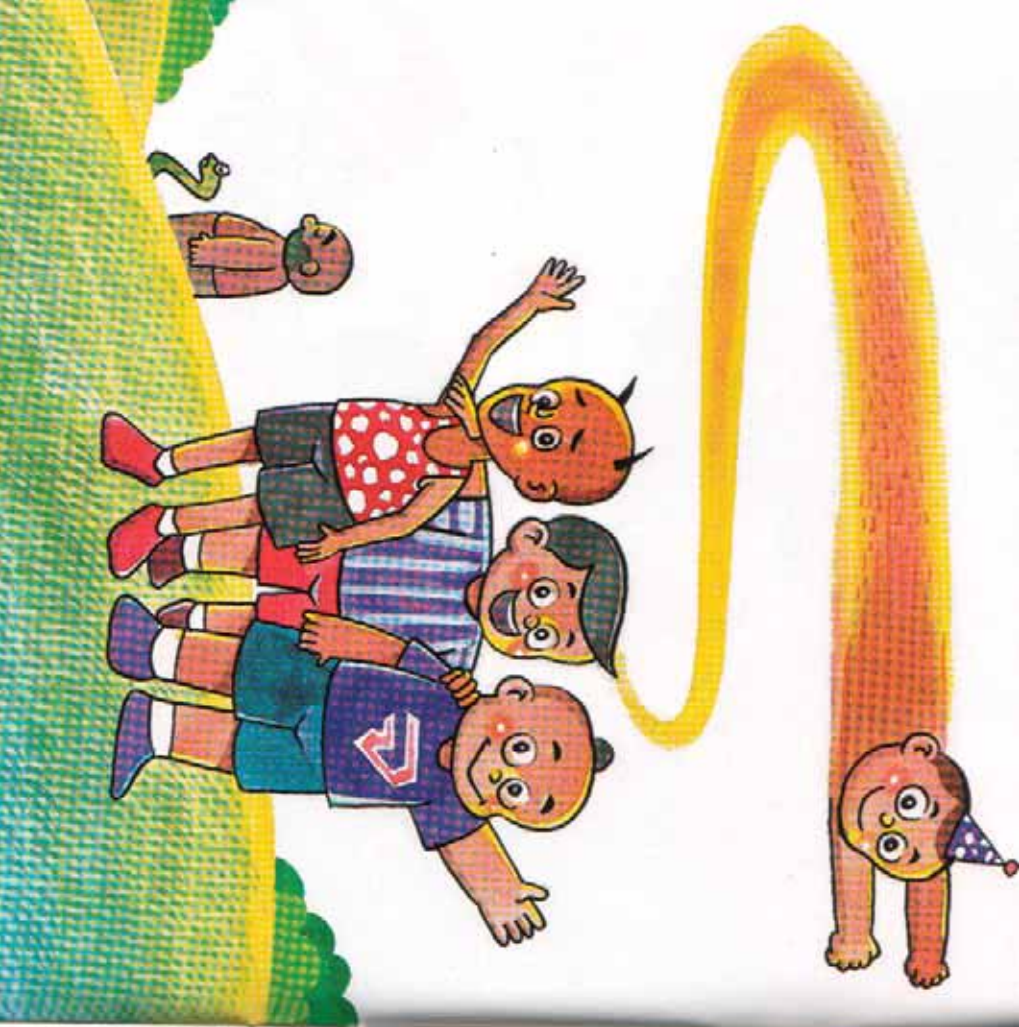
“นั่นแหละ บางทีปอดของเจ้าอาจจะดำไปและกลางใบไม้ก็ดำ”

“ข้ากำลังจะตายหรือนี่ ข้าไม่เคยคิดเลยว่า ไอ้ะโหยะจะทำให้ข้าตาย แล้ว

จะทำอย่างไร” ยักษ์ผลอโผล่หน้าเสีย เสียงอ้อยลง

เขวดาใจแข็งยิ้ม

“เจ้าช่วยคลายมนตร์สะกดสิ แล้วข้าจะบอก”

ยักษ์ผลอไม่ผลลลายมมตรสะกด เด็กๆ เริ่มรู้สึกตัว เทวดาบอกให้
จ้อยตะโกนบอกเพื่อนทุกคนให้ใจแข็ง เด็กๆ เริ่มทิ้งไอ้ะโหยะโหยะตะคน สองคน
และช่วยบอกต่อๆ กันไป จนทุกคนสามารถทิ้งไอ้ะโหยะโหยะได้หมด เทวดาจึงหันมา
บอกยักษ์ผลอไม่ผล

“ทำไมได้ช่วยให้ใครเลิกสูบไอ้ะโหยะได้ นอกจากตัวท่านจะเตือนใจตัวเอง
และชาวเมืองของท่านให้เลิกสูบมันซะ”

ยักษ์ผลอไม่ผลรู้สึกไม่มั่นใจว่าจะทำได้ แต่ก็ยังไม่อยากตาย จึงรับปาก
เทวดาว่าจะเริ่มตั้งใจแข็งไม่สูบไอ้ะโหยะอีก และจะบอกกับชาวเมืองทุกคนด้วย
เมื่อยักษ์ผลอไม่ผลและงูหลวมตัวจากไป เด็กๆ พวกกันชอบคุณเทวดาใจ
แข็งและสัญญาว่าจะฟังพาทัวเอง ไม่ผลอไม่ผลใช้ไอ้ะโหยะโหยะแก้ปัญหา เมือง
ใจแข็งจึงกลับมาเป็นเมืองที่มีความสุขอีกครั้งหนึ่ง

ในความเป็น "เด็ก" ของมนุษย์ชาติ เด็กทุกคนไม่มีความแตกต่างกันหรือสายพันธุ์ ด้วยว่า เด็กทั้งหลายมีดวงใจที่ใส ซื่อ หรือจะเขียนวิธีต่างๆ รอบตัวอย่างรวดเร็ว ทว่าโลกในปัจจุบันดูเหมือนจะกว้างใหญ่ขึ้นทุกที ด้วยวิทยาการ การสื่อสารที่ก้าวหน้า ความฮิตระแวงสังคมที่มีมากขึ้นทำให้สังคมแห่งวัฒนธรรมเดิมที่เคร่งครัดของคนไทย โดยเฉพาะสังคมที่มีความเป็นครอบครัวทุกคณะเลยไป หลายครอบครัวไม่มีแบบอย่างที่เหมาะสม หลายครอบครัวไม่รู้ว่าอะไรคือแบบอย่างที่ดี ส่งผลให้เด็กเป็นพฤติกรรมที่ผสมผสานไปด้วยความสับสน ก่อให้เกิดคำนิยมใหม่ในสังคมไทย และยิ่งชาวต่างชาติก็เอื้อมมากมาขอที่เด็กได้รับ แต่ด้วยวุฒิภาวะที่ยังน้อยวัยวุฒิที่ได้รับจึงขาดประสบการณ์ในการวิเคราะห์ แบบอย่างที่ได้รับจากสื่อต่างๆ จึงมีผลต่อเด็กโดยตรง ส่งผลให้พบเด็กไทยรุ่นใหม่ที่รับอิทธิพลที่ต่างกันไป ๕ ป.๖ เท่านั้น หากผู้ใหญ่ในวัยนี้ยังคงไม่เด็กก็ได้รับข้อมูลโดยขาดการเลือกสรรด้วยจิตใจ

“นิทาน” สื่อสร้างสรรค์เพื่อการสร้างจินตนาการของเด็กๆ นิทานให้ความบันเทิงใจ ส่งเสริมความสัมพันธ์ในครอบครัว สร้างความรัก ความเข้าใจในหน่วยพื้นฐานสำคัญของสังคม ในทางสามารถปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ทักษะชีวิตได้อย่างดียิ่ง การให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของบุหรื โดยใช้นิทานเป็นสื่อในครั้งนี้ ด้วยความหวังว่าเยาวชนของชาติจะได้เติบโตและก้าวเข้าสู่สังคมอย่างมั่นคง มีน้ำใจ พร้อมคุณธรรม ท่ามกลางสภาพอันล้นทับซ้อนของสังคมปัจจุบันและอนาคตต่อไป

